

≡ SARAH LADD ≡

De brief
van
*B*riarton Park

ROMAN

PROLOOG

*Denton School voor Jongedames
Lamby, Engeland
Herfst 1811*

Boos zijn op een vrouw die op haar sterfbed lag, was verkeerd. Dat wist Cassandra Hale echt wel. Hoe kon een verstandig, barmhartig iemand ook maar iets anders dan compassie voelen voor een stervend persoon?

Maar terwijl ze neerkeek op de vrouw die als een moeder voor haar geweest was, maakte verontwaardiging zich van Cassandra meester. De woorden die nog maar enkele minuten eerder uitgesproken waren, hadden het ondenkbare bevestigd.

Ze was verraden. Voorgelogen. Haar hele leven lang.

Je zou natuurlijk kunnen zeggen dat het de koorts was die gesproken had, of dat mevrouw Denton had liggen ijlen. Maar ondanks haar ziekte was ze nog steeds behoorlijk helder.

Een bijtende wind blies door het open slaapkamerraam naar binnen, alsof ook die zijn mening over de huidige situatie wilde geven. Hij deed de gordijnen wapperen en verschanste zich in alle hoeken van de kamer. Blij met de afleiding stond Cassandra op van haar stoel naast het bed en liep naar het raam. Ze duwde het zware wollen gordijn opzij en pakte het geverfde kozijn beet om het raam dicht te schuiven, maar stopte toen. De zwarte duisternis van de stormachtige nacht omhulde haar. Ze kneep haar ogen dicht terwijl de koele lucht in haar gezicht, tegen haar nek en tegen haar armen sloeg.

Ze rilde, ondanks de withete woede die in haar raasde.

Dit kan niet waar zijn. Niets ervan.

‘Kom hier, Cassandra.’ De stem, hoe zwak ook, bezat een autoriteit die zelfs de koppigste persoon deed gehoorzamen. ‘Ik moet je nog meer vertellen.’

‘Nog meer?’ vroeg Cassandra spottend en ze trok het schuifraam harder dicht dan de bedoeling was, waarna ze zich omdraaide. ‘Ik weet niet of ik het wel wil horen.’

‘Het zal toch gezegd moeten worden. Voordat ik er straks niet meer ben.’

Cassandra raapte haar moed bij elkaar, liep terug naar het bed en keek opnieuw neer op mevrouw Denton. De magere vrouw, nog slechts een schim van haar voormalige zelf, lag onder witte lakens. Ze was altijd al klein en tanig geweest, fysieke kenmerken die nu niet in haar voordeel werkten, maar haar iets fragiels en zwaks gaven.

Ze had duidelijk niet lang meer te leven.

Verdriet nam Cassandra in zijn verlamdende greep en verdrong haar woede.

O, had mevrouw Denton deze informatie maar eerder gedeeld!

Het was inmiddels negentien jaar geleden dat Cassandra gearriveerd was op de Denton School voor Jongedames, vijf jaar oud was ze destijds nog maar. Jaren waarin ze, eerst als leerling en later als onderwijzeres, het schoolhoofd had meegemaakt. In die tijd had ze mevrouw Jane Denton leren kennen als een eerlijke, loyale en achtenswaardige vrouw. Althans, dat had ze geloofd. Geen moment had Cassandra haar kunnen betrappen op het verdraaien van de waarheid of het in haar eigen belang aanpassen van de feiten.

Tot op dit moment.

Cassandra voelde zich heen en weer geslingerd – in haar woede een wanhopige strijd tussen de wil om de vrouw die haar grootgebracht had te respecteren en de drang om de waarheid te achterhalen.

‘Je bent woedend op me. Begrijpelijk. Maar wat heb ik altijd gezegd? Een dergelijke emotie vertroebelt je denkvermogen en

zorgt ervoor dat je minder rationeel kunt reageren. Je moet nu naar me luisteren.'

'Ik... ik begrijp het niet,' stamelde Cassandra. Ze dwong zichzelf om rustig te klinken, ook al was ze het liefst uitgevallen. 'U zei dat u niet wist wie mijn ouders waren en of ze überhaupt nog leefden. Dat hebt u me talloze keren verteld.'

Mevrouw Dentons dunne wenkbrauwen gingen omhoog, al had de manier waarop ze haar kin naar voren stak iets trots en uitdagends. 'Ik heb je alleen verteld wat nodig was. Om je te beschermen. Om... anderen te beschermen. Dat heb ik beloofd.'

'Beloofd? Aan wie?'

De ijzige blik in mevrouw Dentons ogen kreeg iets vastbeslo- tens. 'Dat kan ik niet zeggen.'

Cassandra's hart ging tekeer. 'Waarom dan iets zeggen als u niet bereid bent om de hele waarheid te openbaren? Al die jaren geloofde ik u als u zei -'

Een droge hoestbui deed het lichaam van de oudere vrouw schokken en legde Cassandra het zwijgen op. Meteen waren mevrouw Dentons kwetsbaarheid en broosheid weer terug, een herinnering aan hoe slecht de vrouw eraan toe was. Cassandra pakte een schoon zakdoekje, boog zich naar haar voormalige directrice toe en drukte het geborduurde stukje stof in haar gerimpelde hand.

Toen de hoestbui voorbij was, liet mevrouw Denton haar hoofd weer in het kussen zakken. 'Daar, op het bureau. Die brief is voor jou.'

Cassandra liep naar de mahoniehouten schrijftafel. Het rode waxzegel op de envelop was verbroken en toen ze de brief eruit wilde halen, schoof er geld naar buiten dat bijna op de grond viel.

'Dat is voor jou,' fluisterde mevrouw Denton.

Cassandra staaarde naar de bankbiljetten in haar handpalm. 'Maar ik -'

'Pak het geld, lees de brief, ik heb genoeg gezegd.' Een nieuwe hoestbui nam bezit van haar lichaam en ze drukte het zakdoekje tegen haar mond. 'Nu hoeft ik nergens meer spijt van te hebben.'

Cassandra kromp in elkaar bij het zien van de rode vlek op het zakdoekje.

Bloed.

‘Meneer Duncan!’

De arts, die op de gang had staan wachten, kwam naar binnen gerend, duwde haar aan de kant en haastte zich naar het bed. ‘U moet nu vertrekken, juffrouw Hall.’

Ze hoorde het bevel, maar kon zich niet bewegen. Paniek, nog sterker dan de pijn van verraad, verlamde haar.

‘Ga nu! En zeg tegen de huishoudster dat ze de dominee haalt.’

Cassandra strompelde achteruit, alsof de aarde onder haar voeten bewoog. Snel ging ze op zoek naar de huishoudster, gaf haar de instructies door en liep toen terug naar de donkere gang buiten de ziekenkamer. Waar had ze anders naartoe gemoeten?

Terwijl ze heen en weer liep door de smalle ruimte kreunde de oneffen houten vloer onder haar gewicht, alsof hij sympathiseerde met haar pijn. Ze spitste haar oren, in de hoop iets op te vangen vanuit de kamer, maar alles was stil.

Ze kon alleen nog maar wachten. Een eenzame traan gleed over haar wang. Het afgelopen kwartier was alles wat ze over haar leven dacht te weten op zijn kop gezet en in de komende uren zou er geen weg terug meer zijn.

Met haar lange batisten mouw veegde ze het vocht weg, waarna ze de brief openvouwde en hem boven het kaarslicht hield dat flikkerde in de kandelaar. Ze begon te lezen.

Lieve Cassandra,

Vergeef me mijn jarenlange zwijgen, maar je begrijpt vast dat sommige situaties gevoelig liggen. Ik heb een heleboel informatie met je te delen over je familie. De omstandigheden zijn gewijzigd, waardoor we nu over deze dingen kunnen praten. Ik hoop van ganser harte dat deuren die gesloten waren nu weer zullen opengaan.

Ik wil me niet opdringen, maar ik nodig je uit voor een bezoek aan mijn huis, Briarton Park in North Yorkshire. Zodra het je schikt. Mijn gezondheid weerhoudt me ervan te reizen, maar mocht je willen komen, laat het me weten, dan zorg ik ervoor dat je met een rijtuig hiernaartoe wordt gebracht.

Het bijgesloten geld is voor jou en voor je persoonlijke behoeftes; ik hoop dat je een deel zult willen gebruiken voor de reis. Ik snap dat je heel wat vragen hebt en mocht je willen, dan beantwoord ik die te zijner tijd graag.

*Met optimistische groet,
Robert Clark*

Wie was Robert Clark? En waarom zou zij recht hebben op dit geld?

Hongerig naar meer informatie liet ze haar blik nog eens over de brief gaan, voor het geval ze iets gemist had.

De datum viel haar op: 24 juni 1809. Tweeënhalf jaar geleden. Tweeënhalf jaar! Had mevrouw Denton al die tijd gezwegen over de brief? Hij was gelezen, aan het verbroken zegel en het gekreukte papier te zien.

Hysterische stemmen en chaotische voetstappen echoden vanachter de gesloten deur en haalden haar terug naar het heden.

Mevrouw Denton, de vrouw die haar opgevoed en lesgegeven had, voor haar gezorgd had en haar uiteindelijk in dienst genomen had, ging sterven.

En daarmee ook het leven dat Cassandra dacht te kennen.

1

North Yorkshire, Engeland
Herfst 1811

James Warrington zag de vastberaden blik in de ogen van zijn halfzus. Een roze blos op Rachels hoge jukbeenderen benadrukte haar stijf opeengeklemd lippen. Glinsterende tranen verlevendigden haar zilvergrijze ogen, maar wisten de woede die erin smeulde niet te doven.

Hij zette zich schrap voor een strijd.

Een strijd waarvan hij niet zeker wist of hij die wel zou winnen.

‘Ik wil niet dat je Richard Standish nog ziet,’ zei James nadrukkelijk. ‘Geen geheime brieven of stiekeme ontmoetingen meer. Ben ik duidelijk?’

Rachel keek met een uitdagende blik terug maar zei niets.

Hij was onverbiddelijk. ‘Zeg me dat je het begrijpt en dat je me zult gehoorzamen.’

Heel even had hij de indruk dat ze zich liet vermurwen en misschien zelfs zou luisteren, maar toen, in een wolk van bedrukte saffraankleurige chintz, draaide ze zich om en rende naar het brede raam. ‘Je bent wreed, James! Hoe durf je zo gemeen te zijn!’

De verleiding was groot om de discussie verder aan te gaan, maar waar zou die eindigen?

Het grauwe ochtendlicht viel door de hoge salonramen naar binnen en accentueerde haar smalle bevende schouders. Hij wist niet precies wanneer deze metamorfose van tevreden kind naar balorige zestienjarige plaatsgevonden had. Het deed er ook niet toe; hij vond het vreselijk om haar te zien huilen.

Hij verzachtte zijn toon wat. ‘Het is voor je eigen bestwil, Rachel.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg ze uitdagend.

‘Omdat ik zijn soort ken.’

‘Zijn soort? Hoe kun jij nu weten wat zijn soort is?’ Haar stem klonk schel. ‘Je wilt niet eens met hem praten! Je bent de meest bevooroordeelde, arrogante, belachelijke –’

‘Zo is het wel genoeg, Rachel.’

‘Maar je weet helemaal niets over hem!’ Ze spuwde de woorden uit, als schoten uit een kanon. ‘Richard is aardig. Zorgzaam. Je zou een voorbeeld aan hem kunnen nemen, en ik –’

‘Genoeg, zei ik!’ Zijn woorden galmden tussen de gepleisterde ornamenten op het plafond en legden haar het zwijgen op. Hij schraapte zijn keel en trok zijn das recht, terwijl hij zichzelf tijd gaf om zijn groeiende frustratie wat te temperen en zijn woorden met zorg te kiezen. ‘Ik ben je voogd. Jij hebt mij te gehoorzamen en daarmee basta.’

Rachel draaide zich weer naar hem om; haar neusvleugels trilden. ‘Goed dan, broer. Wat stel je voor dat ik doe? Jij en jij alleen hebt ons gedwongen om alles en iedereen in Plymouth achter te laten. Om ons vervolgens naar dit gehucht te brengen, waar elke vorm van beschaafdheid ver te zoeken is. Dus, wat nu? Jij bepaalt met wie ik praat? Wie ik liefheb?’

Liefhebben? Al zijn haren gingen recht overeind staan. Hij wist niet of hij moest lachen of huilen. Wat wist dit onervaren meisje nou van de liefde?

Hij snoof. ‘Zodra je oud genoeg bent om beslissingen op een verantwoorde manier te nemen, sta je daarin vrij. Tot die tijd zal ik moeten ingrijpen. Wat Standish betreft, die jongen heeft geen rooie cent en geen enkele respectabele connectie. Ongetwijfeld had hij gehoord van jouw erfdeel. Hoe het hem überhaupt gelukt is om je aan te spreken is me een raadsel.’

‘Dus mijn enige aantrekkelijke eigenschap is mijn erfdeel?’ Haar linkerwenkbrauw schoot omhoog. ‘Je hebt gelijk. Hij kan onmogelijk om een andere reden van me houden.’

‘Dat is niet wat ik zei.’

‘Moet ik je eraan herinneren dat ook jij ooit arm was?’

‘Klopt. Heel arm zelfs. Maar ik heb mijn rijkdom niet verkregen door middel van een huwelijk.’

Ze hief haar kin, terwijl haar wangen rood aanliepen, en haar mondhoeken krulden op. ‘Je zit er volledig naast. Mijn erfdeel is niet de reden waarom Richard van me houdt.’

James aarzelde. Hoe kon hij het haar duidelijk maken? Mannen als Richard Standish waren maar op één ding uit: geld. Of hij nu achttien was of tachtig, zijn intenties zouden altijd hetzelfde zijn. Zodra Rachel meerderjarig was, zou ze een heleboel geld erven, dankzij haar vader, die er op latere leeftijd sluwe handelspraktijken op nahield. Hoe zou Standish zich dan gedragen, zodra hij al haar geld bezat? Niet langer als de charmante, zorgzame man die zij dacht dat hij was, vermoedde James.

Hij zuchtte en liep naar de andere kant van de kamer, waar hij zich in de oorfauteuil bij de haard liet zakken. Hij liet een paar seconden voorbijgaan, in de hoop dat het respijt hen beiden zou kalmeren, toen leunde hij naar voren en zette zijn ellebogen op zijn knieën. ‘Rachel, jij hebt een aanbieder zo veel meer te bieden dan een erfenis. Heel veel meer. Maar als rijke vrouw moet je er zeker van kunnen zijn dat de man van je keuze echt van jou houdt en niet van je geld.’

‘En hoe zit het met wat ik wil?’ bitste ze, nog voordat de laatste woorden goed en wel over zijn lippen gekomen waren. ‘Met wie ik kies om mee om te gaan?’

‘Je moet iemand kiezen die stabiel en betrouwbaar is, die zich bewezen heeft en gevestigd is. Standish is roekeloos. Alleen al het feit dat hij jouw reputatie op het spel zet door ’s nachts ons land op te sluipen. Door jou brieven onder een pseudoniem te sturen. Je kunt zijn gedrag toch onmogelijk als betamelijk zien. En dan die clandestiene praktijken van hem – de achterbaktheid en het stiekeme van alles – allemaal redenen waarom ik het verbied.’

‘Omdat jij een andere manier van langskomen niet toestaat.’

Logisch dus dat hij listen verzint! Je hebt ons in een onmogelijke positie gebracht.'

'Ons?' James stond weer op. 'Rachel, hoe je het ook wendt of keert, je bent nog altijd een kind. Er is geen ons. Niet met hem. Met niemand.'

De tranen liepen nu ongeremd over haar ronde, blozende wangen. 'Voel je je zo ellendig dat je niet alleen je eigen leven maar ook dat van degenen om je heen kapot moet maken? Dit is jouw schuld. Dit allemaal. Elizabeth zou het begrepen hebben, als ze nog had geleefd. Zij begreep altijd alles.'

James kromp in elkaar. Hoewel het inmiddels twee jaar geleden was dat zijn vrouw was overleden, verstijfde hij nog altijd als hij haar naam hoorde. Vooral als die hem zo in het gezicht geslingerd werd, zoals nu. Maar in één ding had Rachel gelijk: Elizabeth zou geweten hebben wat ze had moeten zeggen om de woede van zijn zus wat te temperen.

'Ik haat je! En ik haat dit huis!' Rachel gooide de woorden er tussen het snikken door uit. 'Ik haat dit saaie, afschuwelijke dorp. Ik haat alles eraan!' Ze stormde langs hem heen de salon uit; de zachte zolen van haar muiltjes echoden op de stenen vloer.

Hij staarde naar de plek waar Rachel net nog had gestaan, totdat de voetstappen weggestorven waren, terwijl hij nadacht over wat ze net allemaal naar elkaar geroepen hadden.

Nee, hij had de strijd niet gewonnen. Hij was niet eens in de buurt gekomen. Misschien had hij het zelfs wel erger gemaakt. Maar hoe moest je zo'n situatie dan aanpakken?

Nadat hij zo enkele minuten in gedachten verzonken geweest was, hoorde hij lichte voetstappen naderen. Hij draaide zich om en zag zijn schoonmoeder, mevrouw Margaret Towler. In alles wat ze deed straalde ze een zekere arrogantie uit en met een knokige vinger streek ze een enkele zilverkleurige lok van haar voorhoofd.

'Het gedrag van die jongedame kan echt niet door de beugel.' Haar stem klonk rustig. Waardig. Weloverwogen. 'En dankzij haar ongehoorde geschreeuw is elk dienstmeisje in huis daar nu van

op de hoogte. Ik zou die brutaliteit maar snel de kop indrukken, zolang het nog kan.'

De gelijkenis tussen deze vrouw en haar overleden dochter was onmiskenbaar. Allebei lang, een smal gezicht en rechte neus. Maar verder dan hun uiterlijk gingen de overeenkomsten ook niet.

Mevrouw Towler klakte autoritair met haar tong. 'Als zij niet in toom gehouden kan worden, zal dat haar ondergang worden, om nog maar te zwijgen van die van de rest van de familie.'

James wist dat ze gelijk had, maar hij weigerde zich kritisch over Rachel uit te laten tegenover iemand anders, zeker tegenover een vrouw die haar toch al niet mocht.

De gelaagde ebbenhoutkleurige stof van haar rouwjapon ruiste toen ze een stap in de richting van de brandende haard deed. 'Je moet sterk en standvastig zijn, James. Dat is de enige manier om zo'n kind aan te pakken.'

Hij onderdrukte een zucht. Wat wist Margaret Towler nu over het aanpakken van een meisje als Rachel? Elizabeth, mevrouw Towlers enige kind, was heel ingetogen geweest en had het iedereen altijd naar de zin willen maken. Totaal anders dan zijn pittige zus.

Mevrouw Towler stak haar hand uit om een porseleinen beeldje op de schoorsteenmantel recht te zetten en pas toen het weer goed stond, sprak ze verder. 'Je hebt gelijk dat je haar verbiedt om die onverlaat nog langer te zien. De afgelopen jaren waren niet makkelijk voor Rachel – eerst het overlijden van Elizabeth, toen de verhuizing en nu dit. Hij maakt misbruik van haar kwetsbaarheid. Ik zou ook met haar kunnen praten, maar je weet hoe ze is. Ze luisterde altijd alleen maar naar Elizabeth.'

James bleef star naar het vuur kijken. Hij en zijn schoonmoeder waren het over weinig dingen eens, maar als het om Elizabeth ging waren ze allebei vol lof. Elizabeth was degene geweest die hun familie door elke situatie had weten te loodsen.

Totdat haar onverwachte dood alles op zijn kop gezet had.

In één nacht tijd had de koorts toegeslagen en haar verslagen. Plotseling was hij een weduwnaar met twee jonge dochters ge-

weest, de enige voogd van een pittige puber en moreel verplicht om te zorgen voor zijn schoonmoeder, zonder ook maar een idee van hoe hij dat allemaal voor elkaar moest krijgen.

Hij wierp een blik door het raam over het ongerepte terrein. Een glimmend laagje rijp lag over de tuinen aan de voorkant van Briarton Park, bedekte de essen en de gesnoeide heggen. Een klein stukje blauwe lucht leek zijn best te doen om niet te worden verdrongen door de loodgrijze wolken en de kale takken van een groepje bomen verderop deinden in de grimmige wind.

Maar iets trok zijn aandacht – een slanke figuur in een zacht-paarse cape verplaatste zich over het keurig geplaveide pad in de richting van het huis. Hij pakte zijn zakhorloge, klapte het open en fronste toen zijn wenkbrauwen. Het was nog te vroeg voor bezoek. ‘Wie is die vrouw?’

Mevrouw Towler kwam naast hem bij het raam staan; om haar heen hing een zware geur van rozenwater en hyacint. ‘Waar-schijnlijk weer een van die parochievrouwen om te collecteren voor de armen. Volgens mevrouw Helock zijn ze hier deze week al twee keer geweest.’ Geïrriteerd schudde ze haar grijzende hoofd. ‘Ik zou willen dat de predikant wat beter toezicht hield op dergelijke activiteiten. Ik zal tegen mevrouw Helock zeggen dat ze haar weg moet sturen.’

De voetstappen van zijn schoonmoeder verwijderden zich, maar James verroerde zich niet.

Hij had de vrouw nog nooit eerder gezien. Anders zou hij zich haar wel herinnerd hebben. Ze droeg geen bonnet, waardoor haar kastanjebruine haren vrij rond haar gezicht wapperden. Haar bewegingen getuigden van een zekere welgemanierdheid en elegantie – het soort dat het gevolg was van een keurige opvoeding. Nee, dit kon onmogelijk een vrouw uit het dorp zijn.

Toen hij zich bewust werd van zijn gedachten, moest hij bijna lachen om het feit dat dergelijke details hem opgevallen waren. Had hij niet net zijn zusje gewaarschuwd voor verliefdheid en verlangens? Hij zou er verstandig aan doen om zijn eigen advies te volgen en dergelijke gedachten te vermijden. Zijn verant-

woordelijkheden lagen bij zijn familie en zijn bedrijf en er was geen enkele reden om dergelijke onwaarschijnlijke relaties te overwegen.

Maar nog terwijl hij dit dacht, bekreep hem het onverklaarbare gevoel dat deze vrouw, met haar wilde haren en verfijnde bewegingen, hier niet zomaar was.

En hij was vastbesloten om erachter te komen wat een dergelijk wezen naar Briarton Park gebracht had.

2

Sterk zijn, Cassandra.

Ze richtte haar aandacht op het ijzeren hek voor haar – de laatste fysieke barrière die haar scheidde van Briarton Park. Na een vermoeiende reis van bijna vijf dagen sinds haar vertrek uit het kleine dorpje Lamby, zakte de moed haar nu weer in de schoenen.

‘Wat heb ik je gezegd?’ De woorden van de overleden mevrouw Denton klonken nog steeds na in Cassandra’s hoofd, terwijl ze een gehandschoende hand op het hek legde. *‘Emoties belemmeren je beoordelingsvermogen en zorgen ervoor dat je niet meer in staat bent om rationeel te reageren.’*

Ze bleef even staan en wreef met haar duim over een klein roestplekje dat door het complex vormgegeven, prachtige smeedijzer heen bloedde. Als alleen dit hek al zo veel elegantie uitstraalde, wat zei dat dan over de grandeur van het landhuis dat haar voorbij de volgende bocht wachtte? Cassandra duwde tegen het hek en het zwaaide open. Het geknars dat daarbij opklonk, vulde de ochtendstilte en leek de twijfel en onheilspellende voorvoelens die haar de hele reis al parten speelden te verwoorden.

Aan de andere kant van het hek streek ze even over de voorkant van de versleten paarswollen reiscap die een van de onderwijzeressen haar cadeau gedaan had. De diepe kreukels en de modderspatten op de zoom getuigden van de lange reis. Ze had Lamby verlaten met al haar aardse bezittingen: haar geld, zowel haar inkomsten van het lesgeven als wat er over was uit de envelop; de aanbevelingsbrief die mevrouw Denton voor haar dood voor haar geschreven had; een klein mes dat de schoolknecht haar voor de zekerheid meegegeven had; en haar weinige kledingstukken.

En, uiteraard, de brief van meneer Clark.

Met uitzondering van het geld en de brieven, die veilig opgeborgen zaten in haar handtas, en het mes dat zorgvuldig in haar laars gestopt zat, had ze alles achtergelaten in de Green Ox Inn in het dorp Anston, waar ze een oncomfortabele, slapeloze nacht doorgebracht had.

Een kille wind blies tussen de kale eeuwenoude essen door die het pad omzoomden, waardoor roestkleurige bladeren alle kanten op wervelden, en leek te fluisteren dat hier misschien de sleutel tot haar verleden lag.

En, belangrijker nog, die tot haar toekomst.

Ze dwong zichzelf haar schroom te onderdrukken en liep verder. Wat had ze ook anders moeten doen? Mevrouw Denton was dood. De school was verkocht aan de hoofdmeester van een jongensschool en aan vrouwelijke docenten was geen behoefte meer. Ze had niets, geen connecties, behalve dan de hoop dat meneer Clarks brief tot meer informatie over haar familie zou leiden en uiteindelijk zelfs tot een situatie waarin ze zich thuis zou voelen.

De dag nadat ze de brief gekregen had, had ze hem beantwoord, terwijl de pijn om mevrouw Dentons verraad nog altijd stak en verdriet haar emoties domineerde. Bijna twee weken waren sindsdien verstreken, zonder dat ze een antwoord ontvangen had. Was ze geduldiger geweest, dan had ze eerst een antwoord afgewacht voordat ze aan deze vermoeiende reis begonnen was, maar gezien de omstandigheden had ze geen tijd te verliezen en was elke dag die voorbijging een verloren dag.

Gewapend met meer vragen dan antwoorden liep ze verder over het pad vol diepe karrensporen en hoefafdrukken, een teken dat er onlangs nog mensen overheen gekomen waren.

Ze ging nog een bocht om en het uitzicht dat haar daar wachtte, deed haar stilstaan.

Briarton Park.

Ze had verwacht dat het groot was, maar dit... dit leek wel een kasteel.

Met zijn drie verdiepingen verhief het statige gebouw zich ver boven de keurig aangelegde tuinen, met symmetrische gevelpunten aan beide kanten en lichtgrijze zandstenen schoorstenen verspreid over het leien dak. Zelfs de klimop tegen de gevel droeg bij aan de imposante grandeur van het huis. De pastorie aan het eind van de laan in Lamby was er niets bij.

Ze raapte al haar moed bij elkaar en volgde het kiezelpad naar een volgend ijzeren hek in een ruwe stenen muur die de keurige tuin scheidde van het meer beboste terrein. Ze stapte naar binnen en zag dat de weg parallel aan het huis verder liep, tot hij zich aan de andere kant, aan de rand van een boomgaard, opsplijste.

Daar zag ze ook een flits donkerblauw, te midden van de zachte grijs- en beigetinten van de boomgaard. Een meisje van zeven, misschien acht jaar, verscholen tussen de takken van een van de appelbomen. Donkerbruine haren omlijstten haar smalle, bleke gezichtje en ze leek haar kant op te kijken.

De afstand was te groot om te praten en dus stak Cassandra groetend haar hand op.

In plaats van te reageren sprong het meisje uit de boom en verdween achter de muur. Op vrijwel hetzelfde moment klonken ergens vanuit het huis de gekwelde klanken van een armzalig bespeelde fortepiano.

Steeds nieuwsgieriger nu liep Cassandra verder naar de paneeldeur, die rijk versierd was met fijn uitgesneden wijnranken en bladeren. Ze pakte de ronde metalen klopper en tikte twee keer tegen het hout. Het lage, holle geluid echode in de stilte van de ochtend.

De muziek binnen stopte niet en verder hoorde ze ook geen enkele beweging. Ze klopte nog een keer, deed een stap achteruit en wachtte.

Ten slotte werd de deur geopend door een lijvige lakei, gekleed in een keurig smaragdgroen-bruin livrei.

Ze greep haar handtas nog wat steviger vast en probeerde haar stem zelfverzekerd te laten klinken. 'Ik zou meneer Robert Clark graag willen spreken.'

De lakei, met een flinke bos zwart haar en een kuiltje in zijn kin, staarde haar alleen maar aan. Had hij haar niet gehoord?

Voordat ze haar woorden kon herhalen kwam een forse vrouw, gekleed in zwart en met een harde, afkeurende uitdrukking op haar gezicht, voor de bediende staan. 'Ik handel dit wel af, John.'

Cassandra rechtte haar schouders. 'Ik zou meneer Clark graag willen spreken.'

De blik van de oudere vrouw gleed over Cassandra's reiskleding en eindigde bij de moddervlekken ter hoogte van haar enkels. 'Meneer Clark is dood.'

Cassandra kromp in elkaar bij haar woorden. Maar tijd om erover na te denken had ze niet, aangezien de vrouw de deur alweer wilde sluiten.

'Wacht.' Cassandra stak haar hand uit om te voorkomen dat de grendel in het slot viel. 'Alstublieft, één moment nog.'

Met een geërgerde zucht pakte de vrouw de rand van de deur en knikte naar de lakei dat hij kon gaan.

Vastbesloten om de aandacht van de vrouw vast te houden zei Cassandra snel: 'Ik ben Cassandra Hale. Ik heb een lange reis achter de rug. Zou ik met de heer des huizes kunnen spreken? Het is heel belangrijk.'

De vrouw schudde haar hoofd. 'Meneer Warrington heeft het erg druk en kan vandaag geen bezoek ontvangen.'

Meneer Warrington. Ze wist nu tenminste de naam van de huidige eigenaar.

Omdat Cassandra voelde dat haar tijd beperkt was, stelde ze de eerste vraag die in haar opkwam. 'En bent u de vrouw des huizes?'

'Dat dacht ik niet!' In de spottende toon van de vrouw klonk een zekere superioriteit door. 'Ik ben de huishoudster, mevrouw Helock. En mocht u hier zijn op zoek naar werk, dan stel ik voor dat u zich aan de achterkant, bij de dienstingang, meldt.'

'Nee, nee, u begrijpt het niet,' corrigeerde Cassandra haar snel. 'Ik ben hier niet voor werk.'

'Hoe dan ook, u zou deze ingang niet moeten gebruiken. U moet –'

‘Kan ik helpen?’

De mannelijke stem deed hen beiden opschrikken. Een lange man met zandkleurig haar en brede schouders kwam hen door de hal tegemoet. Hij leek niet geïrriteerd. Sterker nog, zijn aanwezigheid en vriendelijke toon stelden haar meteen op haar gemak na het onbeschofte gedrag van mevrouw Helock.

De vrouw wierp Cassandra een waarschuwende blik toe. ‘Ik handel dit wel af, meneer Warrington. Doet u geen moeite.’

‘Onzin, mevrouw Helock. De jongedame wil mij spreken.’ Hij wreef in zijn handen. ‘Ik heb nog een paar minuutjes totdat ik weg moet. Vertel me eens, juffrouw. Wat kan ik voor u doen?’

3

Met nerveuze vlinders in haar buik volgde Cassandra meneer Warrington naar een enorme hal. Na alles wat er de afgelopen weken gebeurd was, was ze eindelijk gearriveerd op de plek waar haar vragen wellicht konden worden beantwoord.

Ondanks dit nieuwe optimisme werd ze toch nog bevangen door een prangend gevoel van onbehagen, terwijl ze omhoogkeek naar de statige eiken balken die over de hele lengte van het hoge gepleisterde plafond liepen. Haar blik viel op de twee hoge ramen van de hal die uitzicht boden op de prachtige tuinen. Grijs ochtendlicht stroomde naar binnen, verlichtte de lange smalle tafel in het midden van de ruimte met serveergerei erop, een teken dat deze ruimte gebruikt werd voor het ontvangen en onthalen van gasten tijdens formele bijeenkomsten. De afwezigheid van de pianomuziek die ze eerder gehoord had, beklemtoonde de stilte van de kamer, en ook de grandeur. Overal om haar heen hingen schilderijen en portretten in een vergulde lijst aan de gelambriseerde muren die de kamer met hun rijke historie tot leven brachten.

Ze hoorde niet in zo'n prachtig huis. Niet met haar bezoedelde voorkomen en gekreukte cape. Ze was slechts een eenvoudige onderwijzeres, zonder noemenswaardige connecties. Maar de man die haar hier uitgenodigd had, had tussen deze muren gewoond.

En ze was vastbesloten om elk detail dat hij met haar had willen delen te achterhalen.

Ze probeerde rustig adem te halen en haar verwachtingen te temperen. Zoals mevrouw Denton haar opgedragen had: emoties mochten nu niet in de weg zitten.

Terwijl ze naar het midden van de hal liepen, negeerde Cassandra het bonken van haar hart en concentreerde zich in plaats daarvan op haar gastheer, die weleens haar beste bron van informatie kon zijn.

Meneer Warrington belichaamde alles wat ze zich bij een landheer voorstelde, niet dat ze er ooit eerder één ontmoet had. Van zijn lange rechte postuur tot zijn effen hertenleren rijbroek, alles straalde evenveel zelfvertrouwen en autoriteit uit. De snit van zijn donkerblauwe jasje met brede revers accentueerden zijn brede schouders en een ontspannen glimlach droeg bij aan zijn charme. Het was een knappe man, met een brede kaaklijn en dik blond haar dat net wild genoeg krulde om hem iets toegankelijk te geven. Maar het was het gemak waarmee hij zich bewoog, wat bewees dat hij hier thuishoorde, dat ervoor zorgde dat ze zich nog misplaatster voelde in deze elegante ruimte. Zijn territorium, dat zij ongevraagd binnengedrongen was. Onaangekondigd ook.

Vanuit haar ooghoek zag ze een kleurige flits onder de boog in de tegenoverliggende muur. Het was een jonge vrouw, jonger dan Cassandra, in een donkergele winterjapon. Een dikke bos weerbarstige donkere krullen golfde langs haar rug naar beneden en om haar schouders droeg ze een los geweven sjaal. Ze zag er bleek uit. En verdrietig. Even bleef ze in de deuropening staan, starend naar Cassandra, maar ze zei niets en liep toen langzaam weer verder.

‘Hoorde ik u nu zeggen dat u op zoek bent naar Robert Clark?’ Meneer Warrington, die de jonge vrouw blijkbaar niet gezien had, haalde haar uit haar overpeinzingen.

‘Ja, meneer, dat klopt.’

‘Het spijt me te moeten zeggen dat hij overleden is.’ Meneer Warrington liep naar de haard en pookte in de smeulende houtblokken.

‘Ja, mevrouw Helock vertelde het al.’ Cassandra kwam bij hem staan terwijl het vuur weer tot leven kwam, dankbaar voor de warmte na die koude wandeling.

Hij zette de pook terug in de houder, veegde zijn handen

af en knikte naar een portret links van de schoorsteenmantel. 'Dat is Clark, is me verteld. Die schilderijen hingen er al toen ik Briarton kocht.'

Een rilling van verbondenheid ging door haar heen bij dat beetje informatie en ze boog zich naar voren om de geportretteerde man wat beter te bekijken. Rossig haar. Gitzwarte ogen. De man op het schilderij was jong en ze werd aangetrokken door de gevoelige, sombere blik in zijn ogen. Robert Clark mocht dan dood zijn, het feit dat ze nu wist hoe hij eruitgezien had, maakte hem op een bepaalde manier echter en zorgde ervoor dat haar enthousiasme voor deze zoektocht alleen maar groter werd.

Welk geheim had deze man?

Welke geheimen over haar kende hij?

'Vreemd dat u hier op bezoek kwam en niet eens wist dat hij overleden is.' Meneer Warrington wendde zich weer tot haar.

Hoewel het niet cynisch geklonken had, vermoedde Cassandra toch dat ze het, wilde ze succesvol zijn in haar zoektocht, op een andere manier moest proberen. En snel ook.

Omdat ze vermoedde dat ze het best kon inspelen op zijn gevoel voor rationaliteit pakte ze de brief uit haar handtas. 'Ik heb hem nooit ontmoet, maar ik ontving deze brief van meneer Clark, weet u. Duidelijk jaren geleden al geschreven, maar pas onlangs in mijn bezit gekomen. Een paar weken geleden heb ik geantwoord, maar ik weet niet zeker of die brief angekommen is.'

'U hebt hier een brief naartoe gestuurd?' Er verscheen een frons op zijn verder vriendelijke gezicht. 'Dat moet dan mijn fout zijn geweest. Af en toe ontvang ik nog brieven voor de vorige eigenaar en die open ik nooit.'

Aangemoedigd door zijn belangstelling stak ze hem de brief toe. 'Hij schreef dat hij me iets te vertellen heeft... had over mijn familie.'

Hij nam de brief aan en opende die.

Cassandra bekeek zijn gezicht terwijl hij las, hopen op een glimp, iets bekends, waaruit ze wat zou kunnen afleiden. Maar na enkele seconden vouwde hij de brief weer dicht, tikte er even

mee tegen zijn hand, alsof hij nadacht over wat hij net gelezen had, en gaf hem haar toen terug. 'Intrigerend, zeker, maar ik vrees dat ik u weinig meer kan vertellen. Ik heb dit huis pas na zijn dood gekocht en heb hem dus ook nooit ontmoet.' In zijn stem was een zekere gedecideerdheid te horen, alsof het gesprek wat hem betreft voorbij was.

Ze verplaatste haar gewicht van de ene naar de andere voet en onderdrukte de neiging om in paniek te raken. Ze had nog zo veel vragen. Ze mocht nu niet opgeven. Nog niet. 'Weet u echt helemaal niets over hem? Alstublieft, ik heb een heel eind gereisd. Al is het maar iets kleins, dat zou al heel fijn zijn.'

Hij zuchtte diep en keek omhoog, alsof hij iets probeerde te bedenken. 'Naast dit huis bezat meneer Clark ook nog twee textiel fabrieken hier in de buurt. Briarton House en Weyton Mill zijn nu van mij, maar zijn zoon, Peter Clark, heeft de andere fabriek geërfd, Clark Mill. Ik stel voor dat u eens met hem gaat praten.'

Zijn zoon! Die moest toch wel in staat zijn om haar wat informatie te geven. 'Peter Clark, zei u?'

'Ja. Hij woont in Ambleton. Een dorpje verderop.'

De verre, vals klinkende pianomuziek die ze eerder gehoord klonk weer.

Meneer Warrington vertrok zijn gezicht. Toen verzachtte zijn gezichtsuitdrukking tot een grijns. 'Mijn zusje, Rachel. De musicus van de familie.'

Cassandra moest lachen. 'Ja, ik... ik hoorde het ook al toen ik de oprit op liep.'

'Waarschijnlijk heeft iedereen van hier tot Bristol het gehoord,' zei hij gekscherend, duidelijk geamuseerd, voordat hij het gesprek weer op het vorige onderwerp bracht. 'U zei dat u een lange reis achter de rug hebt. Waar komt u precies vandaan?'

'Lamby. Een klein dorpje buiten Londen.'

'Londen? Dat is inderdaad een eind weg.'

'Vijf dagen reizen.' Ze knikte, terwijl ze terugdacht aan de wat meer hachelijke momenten van de reis. 'Maar als ik ook maar een paar antwoorden op mijn vragen vind, is het elke mijl waard.'

‘Ik bewonder uw optimisme.’ Hij was weer serieus en even gleeed er een bezorgde schaduw over zijn gezicht. ‘Hebt u een plek om te overnachten? Of andere familie in de buurt?’

‘Nee meneer, geen familie, maar een onderkomen heb ik wel. In de Green Ox Inn.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘De Green Ox Inn? Dan wens ik u veel succes. Misschien kunt u het eens proberen bij de predikant – Vincent North. Hij was degene die het portret van meneer Clark herkende toen hij hier enkele maanden geleden op bezoek was. Ik heb enkel positieve berichten over hem gehoord en ga ervan uit dat hij nog goede contacten heeft met de mensen die hier in het dorp gewoond hebben. Hoewel ik hem niet goed ken, denk ik dat hij een betere bron is dan wie dan ook hier op Briarton Park.’

Net toen ze wilde antwoorden vloog de deur achter hen open. Twee mannen, de een langer en eleganter gekleed dan de ander, kwamen op hun gemak naar binnen geslenterd, alsof ze niet anders gewend waren. Toen ze haar zagen bleven ze abrupt staan.

‘Neem me niet kwalijk,’ riep de grotere man, wiens smalle gezicht nog rood van de kou buiten was. ‘Ik wist niet dat u gezelschap hebt.’

‘Milton. Shepard.’ Meneer Warrington gebaarde naar de mannen dat ze verder konden komen, ogenschijnlijk niet verrast door hun komst. ‘Mag ik jullie juffrouw... o, wacht.’ Hij wendde zijn aandacht weer tot haar. ‘Ik geloof niet dat ik uw naam meegeregen heb.’

‘Cassandra Hale.’

‘Ah, prima. Mag ik jullie juffrouw Cassandra Hale uit Lamby voorstellen. Juffrouw Hale, die is meneer Isaiah Milton, mijn zakenpartner, en meneer William Shepard, de plaatselijke magistraat.’

‘Juffrouw Hale.’ Meneer Milton boog beleefd en Cassandra maakte een reverentie. Nadat de beleefdheden uitgewisseld waren, ontstond er een ongemakkelijke stilte.

Meneer Warrington was uiterst coulant geweest. Ronduit vriendelijk, kon ze zelfs wel zeggen. Maar deze mannen waren

hier om met hem te spreken en meneer Warrington ging niet verder in op haar situatie.

Plotseling had ze weer het gevoel dat ze zich opdrong. ‘Laat me u niet verder ophouden alstublieft, meneer Warrington. Ik kom er zelf wel uit.’

‘Bent u hiernaartoe komen lopen?’ vroeg hij. ‘Ik kan het rijtuig ontbieden om u terug naar het dorp te brengen.’

‘Nee, nee, dank u wel.’ Hij moest wel denken dat ze gek was, met die brief in haar gekreukte handtas en haar bemodderde halfhoge laarsjes. Ze maakte een knikje, wierp nog een laatste blik op het portret, om de afbeelding in haar hoofd te prenten, en haastte zich toen terug door de hal en de frisse buitenlucht in, voordat iemand ook nog maar iets kon zeggen.

Met gloeiende wangen en de brief nog steeds in haar hand bleef ze rennen en ze keek niet achterom totdat ze weer bij het ijzeren hek aangekomen was. Eenmaal onder de beschutting van de laaghangende takken van de eeuwenoude es leunde ze tegen de brede stam en stond zichzelf toe een paar diepe, verkoelende ademteugen te nemen. Ze draaide haar gezicht naar de paar zonnestralen die tussen de laatste bladeren die nog weerstand boden tegen de herfst door schenen.

Ze probeerde te begrijpen wat er zojuist gebeurd was.

Eigenlijk zou ze blij moeten zijn. Het was onzinnig om te denken dat haar eerste bezoek aan Briarton Park meteen al haar vragen beantwoord zou hebben. Ze wist nu tenminste de naam van meneer Clarks zoon en waar hij woonde. En toch, ondanks deze positieve ontwikkeling, voelde ze zich nog meer verloren en alleen dan eerst.

Meneer Clarks portret, dat haar net nog zo bekoord had, achtervolgde haar nu en ze vreesde dat dat nog wel een tijdje zou duren. Ze verdrong de gedachte. Blijven hangen in gevoelens was gevaarlijk en aan emoties had je niets, zoals mevrouw Denton al gezegd had.

Cassandra stopte de brief terug in haar handtas en liep over de stenen boogbrug terug naar het dorp.

Ze zou haar verwachtingen moeten bijstellen. Ze mocht niet vergeten hoe belangrijk het was om haar hart en haar hoofd tijdens deze ontdekkingstocht te beschermen. Want als zij het niet deed, deed niemand het.

*Een geheimzinnige brief zou naar
antwoorden over haar afkomst moeten leiden...
maar roept alleen meer vragen op.*

De brief van Briarton Park

Cassandra Hale woont haar hele leven al op een kostschool, eerst als leerling en later als lerares. Over haar afkomst weet ze niets. Als de directrice overlijdt, blijkt dat zij twee jaar lang een brief heeft achtergehouden waarin een zekere meneer Clark Cassandra vraagt om naar Briarton Park in het dorpje Anston te komen. Hij beweert informatie te hebben over haar familie.

Cassandra reist naar Anston, maar eenmaal aangekomen ontdekt ze dat de briefschrijver inmiddels is overleden. Het landgoed Briarton Park wordt nu bewoond door weduwnaar James Warrington en zijn familie. James wil Cassandra graag helpen om de antwoorden te vinden die ze zoekt. Maar de zoektocht blijkt verraderlijker dan gedacht, want niet iedereen in Anston heeft het beste met Cassandra voor...

Sarah Ladd Ladd is gefascineerd door de Regency-periode en schrijft historische romans die geïnspireerd zijn op Britse klassiekers als *Pride & Prejudice* en *Jane Eyre*. Eerder schreef ze o.a. *Een vreemdeling op Wyndcliff Hall* en *Te gast op Lanwyn Manor*.

